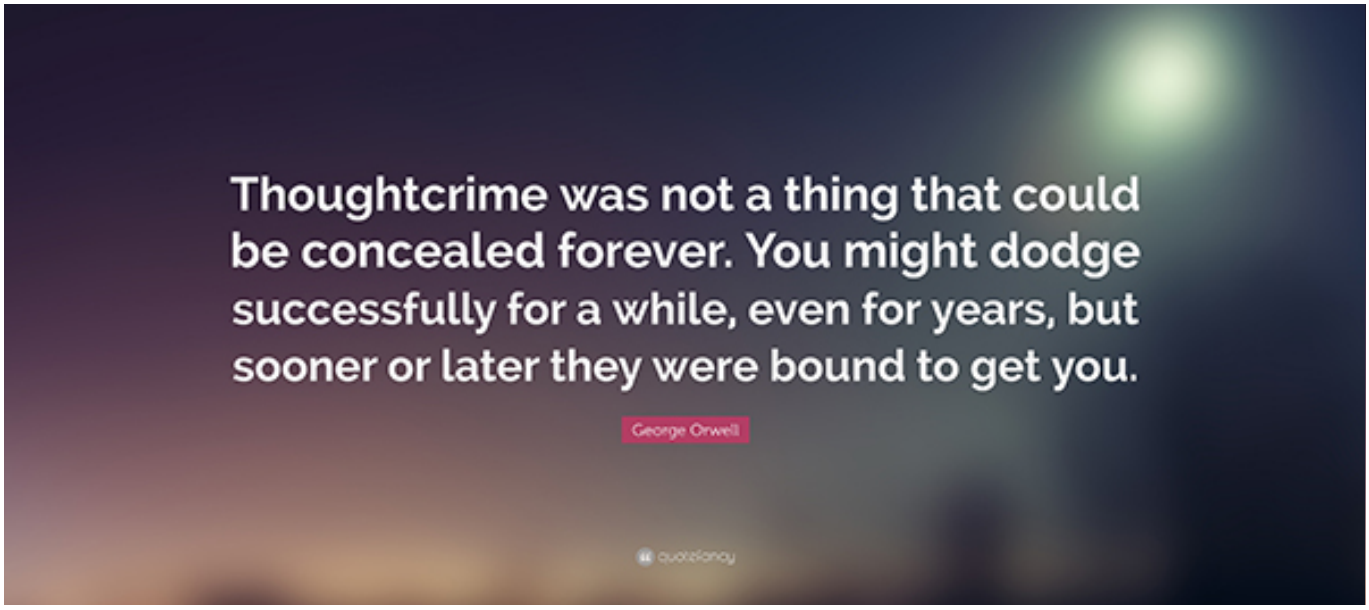

Een woord vermijden eindigt met de waarheid verachten

Posted on 6 maart 2021 by Theodore Dalrymple

Politiek correcte molens malen ontzettend fijn, hoewel ze in tegenstelling tot Gods molens ook best snel malen. Niets is ze te klein of te onbeduidend, niets kan zich lang voor hen verbergen.

Onlangs las ik een artikel in de online versie van de *Journal of the American Medical Association*. De titel was 'De paradox van zwangere mensen – uitgesloten van vaccinatieproeven ondanks een hoger risico op Covid-19-complicaties.'

Zwangere mensen? Wat voor mensen? Vrouwen, toch? Het lijkt wel of het woord 'vrouwen', althans in een bepaalde context, eigenlijk een belediging is geworden, een woord dat we zorgvuldig moeten vermijden.

De leugen dat er geen biologisch verschil bestaat

tussen mannen en vrouwen

Kijk bijvoorbeeld eens naar deze alinea uit het artikel:

'7 januari: de Amerikaanse GGD's (Centers for Disease Control and Prevention – CDC) hebben hun COVID-19-vaccinatierichtlijnen voor zwangere mensen bijgewerkt. "Op basis van de werking van RNA-vaccins achten experts het onwaarschijnlijk dat deze vaccins een specifiek risico vormen voor mensen die zwanger zijn", schrijven de auteurs in de update. De werkelijke risico's voor zwangere personen en hun ongeboren kinderen zijn echter onbekend, want de vaccins zijn op deze populatie niet getest. Het komt erop neer, zegt de CDC, dat vaccinatie "een persoonlijke keuze is voor mensen die zwanger zijn."'

Ziet u hoe subtiel het woord vrouwen hier wordt vermeden? Het is alsof het toeval is, puur toeval, dat vrouwen en niet mannen zwanger zijn, en dat het heel goed andersom had kunnen zijn.

De impliciete leugen die de basis en motivatie vormt voor de semantische omweg in dit artikel laat zich gemakkelijk doorgronden, een leugen die naar nu blijkt door een belangrijke overheidsinstantie (de CDC) geaccepteerd wordt. De CDC is blijkbaar bereid om aan die leugen mee te werken, haar te verspreiden en ongetwijfeld binnenkort naleving ervan te eisen als voorwaarde voor financiering.

Die leugen houdt in dat er geen biologisch verschil is tussen mannen en vrouwen, een leugen die lafhartig wordt omarmd door toedoen van een kleine maar meedogenloze pressiegroep. In Engeland kunnen mensen (niet alleen zwangere mensen) op hun geboorteakte hun geslacht laten veranderen, een herziening van de geschiedenis die zelfs Stalin waarschijnlijk te ver was gegaan.

Misschien zijn er nog maar weinig dames en heren over

In Engelstalige academische tijdschriften en andere publicaties voor de intelligentsia wordt in toenemende mate over 'women and men' gesproken in plaats van 'men and women', hoewel dat laatste veel gemakkelijker van de tong rolt en beter klinkt, net zoals 'dames en heren' (ongetwijfeld binnenkort ook verboden) soepel van de tong rolt en ons beter in de oren klinkt dan 'heren en dames'.

Er zijn misschien nog maar weinig dames en heren over – ik heb die woorden in deze volgorde gezet omdat ze zo beter klinken en dus niet uit ideologische overwegingen – maar dat is een andere zaak.

Niet meer over dames en heren spreken omdat er geen dames en heren meer zijn (zijn we niet allemaal ongemanierde beesten geworden?), is iets anders dan die woorden uitbannen omdat er misschien een transseksueel in de zaal zit, of liever (want transseksuelen willen juist wel dames of heren zijn), een persoon van de vele onbepaalde geslachten die onlangs zijn ontdekt of waarvan het bestaan nu wordt erkend.

Ontzettende kleinzieligheid

Dat belachelijke omzeilen van het woord vrouwen door dat medische tijdschrift en de Amerikaanse GGD zou je als iets onbelangrijks kunnen beschouwen, maar dat zou toch denk ik een vergissing zijn.

Het is juist de ontzettende kleinzieligheid of moet ik zeggen grondigheid die er betekenis aan geeft, want het lijkt daardoor alsof de taal op een totalitaire manier in de gaten wordt gehouden, zo gevoelig ligt het blijkbaar allemaal.

Alarmerend is vooral het feit dat het anders dan in nazi-Duitsland helemaal geen centraal geleide dictatuur is die hier een verandering van taal en terminologie afdwingt.

We begrijpen best dat mensen onder een totalitair regime die nieuwe woorden gaan gebruiken, want die mensen durven niet anders en worden verraden als ze het niet doen. Maar wij geven ons al bij voorbaat over, in afwachting van een totalitaire overwinning.

Wat vandaag nog correct is, kan morgen een gedachtemisdaad zijn

Het belachelijke van de uitdrukking ‘mensen die zwanger zijn’ is in het voordeel van degenen die de rest van ons een totalitair regime willen opleggen (en daarbij vergeten dat totalitaire regimes hun eigen kinderen snel opeten). Als ze ons zover weten te krijgen dat wij belachelijke uitdrukkingen gaan bezigen, moeten we onze

eerlijkheid laten varen, gaan we onszelf verachten en wordt onze weerstand gebroken.

Stel dat ik een artikel wil publiceren in een toonaangevend tijdschrift dat aandringt op een taalcode waar ik het niet mee eens ben, maar dat mijn stukken alleen wil publiceren als ik met die code instem. Ik sta dan voor de keuze: wat laat ik varen, mijn artikel of mijn principes?

Ga dan ergens anders naartoe, zegt u – en daar hebt u helemaal gelijk in. Maar steeds meer kranten en tijdschriften – althans alle toonaangevende uitgaven waarvan de inhoud meetelt – nemen, ook al is het dan vaak informeel, dezelfde of een vergelijkbare taalcode over (die natuurlijk snel verandert, net als de officiële geschiedenis onder Stalin, zodat wij angstig waakzaam blijven, want wat vandaag 'correct' taalgebruik is, kan morgen op een slecht karakter duiden, of misschien zelfs op een gedachtemisdaad, Orwells *thoughtcrime*).

We willen nu eenmaal vooruit komen in ons leven

Misschien blijven er een paar publicaties over waarin ik wel kan publiceren, al was het maar opdat de mainstream kan beweren tolerant te zijn, maar die bladen gaan dan dezelfde rol vervullen als de niet-communistische politieke 'partijen' vlak na de communistische overname in de volksrepublieken van Oost-Europa.

Wij allemaal – of velen van ons – richten ons op onze carrière, we willen vooruit komen in het leven. Dat is niet per se iets om ons voor te schamen: een entomoloog wil een bijdrage leveren aan de entomologie. Als we tijdens dat vooruitkomen in het leven af en toe een klein principe moeten opofferen, soms eens akkoord moeten gaan met dingen waar we het niet mee eens zijn, zodat we in godsnaam door kunnen gaan met ons eigenlijke werk – nou, jammer dan, het zij zo. De mensen hebben hun principes altijd tot op zekere hoogte moeten opofferen, dus het gaat hier meer om de mate waarin dan om de opoffering op zichzelf.

En daarom zullen we allemaal binnenkort zwangere vrouwen wel mensen gaan noemen die zwanger zijn, en elke andere belachelijke en sinistere uitdrukking gaan bezigen die weer een nieuwe actiegroep heeft bedacht, totdat niemand meer weet wat er waar is, omdat dan de waarheid zelf wordt veracht.

Dit artikel is eerder gepubliceerd in The Epoch Times.